

Ιερε κληρε, Εντιμε Κς Δημάρχς,
Αξιότιμοι Κ. Πρόεδρε της Σχολικής Κορυίας,
Αξιότιμοι Κ. Βφοροι,
Ελλογιμο Κ. Γυμνασιαρχα,
Σεβαστοι καθηγηται,
Αγαπητοι συμμαθηται και συμμαθητριαι,
Κυριεσ και Κυριοι,

ΑΠΟ ΤΗΝ ΑΝΤΙΦΩΝΗΣΗ
ΤΟΥ Κ. ΚΥΡ. ΧΡ. ΜΑΤΣΗ

Στεφανισμενοι με το αλλο πνευματικο στεφανι, το
καμωμενο απο τα μυροδοξωμενα λουλουδια, που υπομονετικα κοψαμε λυατα
τη διασκεια μιας ψεγγεβολης αγης δωδεκα χρονων, λαπο το θεϊκο κηπο
της θεας της Σοφιας, ποτιθμενοι απο το γλυκυ νεκταρ της γνωσης,
γλυκονανουριθμενοι απο τα μουδικολαλα μελωδικα τραγουδια των ενια μουθ
δων, ανυθηχοι απο τα μεγαλοπνοα ομιλοσοφικα διδαγματα του αθανατου
Σωκρατη, θαηνησμενοι απο την ιδανικη αρμονια του γλυκοψιδυρου της ευγε
νικης ερπας του Σοφοκλη και του Κυριβιδη, γαλουχημενοι με τα αθανατα
ιδανικα της ερησκειας, της οικογενειας και της Πατριδας, φευγουμε
τωρα στην αυγη της ζωης μας, την ωρα που η μενεξεδενισε χρυδακτιδες
του ηλιου στελλουνε το φως για την καινοτητα μας ζωης, φευγουμε λεω, απο
το αγ. μας σχολειο, το ηδουχο και απανερμο αυτο λιμανι της ψυχης και του π
πνευματος.

Και αιθανομασθε μια συγκινησι απεριγραπτη να πλυμμηριζει εσα
δαν χειμαρος μεθα μας, μια λυπη να συγκλονιζει την ψυχη μας, μια χαρα
που φθανει ως τα βαθη της καρδιας μας και την καμνει να παλλεται αιτερ
απο ιερον ενθουσιασμον και να θονειται ευθερεμελα απο ανεκφραστη αγαλλιαση.
Και ειναι δικαιολογημενα τα θυναισθηματα μας αυτα, γιατι αν και αναπνε-
ουμε για λιγο ακομη, την ευωδιατην πνευματικων λουλουδιων σου, κι αν ως
τα βαθη της ψυχης μας αντηχουν ακομη τα γλυκοηχα τραγουδια της ψαλτρας
Ερατως δε λιγ θα χωριστούμε απο σενα, ω ιερε ανθωνα των αφερτων ιδανι-
κων. Μα θα χωριστούμε μονο θωματικα. Γιατι, ψυχικα, χρυδες αλυσιδες και
χρυδονηματα, μας εχουν συνδεδει μαζι σου, δε μια αιωνια κι αβαλευτη μουτι-
μηταπεικοινωνια ^{ψυχικη}
Καταβαθα δεν λυκομασθε, γιατι δε εγκαταλεινομε, ω ιερε κληε της Σοφιας.
Μια ανειπωτη χαρα μας κυριευει και ως τα φτια μας, φτανουν οι μεγαλο-
πνοσι ηχοι των χρυδων σου φορητικων, ηχοι που μεθα μας αντηχουν σαν μου-
δικολαλητα εμβατηρια, που κινουν τα βηματα μας οτσε κλατιεσ λεωφορουσ
α τη νικη της Αρετης και των ανθρωπιστικων ιδεωδων.
και αναμειδα οτα τοδα και τοδα θυναισθηματα που καλαιουν μεθα μας τιτα-
νσιο αγωνα για το ποιο απ αυτα θα επικρατησθ, ενα αλλο προβαλλει και
κυριαρχει για μια στιγη. Ειναι το αισθημα της αμφιβολιας.
Αμφιβαλλουμε κατβαθα αν ειμασθε αξιοι για τα μεγαλα καθηκοντα οτα ε-
οποια καλουμεθα. ⁺ Μα τα αισθημα αυτα, το ερωτημα μπορω καλυτερα να πο,
δεν μας βαδανξει και πολυ γιατι βλεπομε ακτινοβολα τα μοτικα και απο-
φασιστικη τηρησση να δινει την καταλληλη απαντηση.
Ειμασθε ικανοι για τον αγωνα αυτο. Εχουμε τα αναγκαια προδοντα. Και,
ταχομε. Ταχομε, χαρισθ οτσε ακουραβτες προδαιειεσ των ε. σας καθηγητων,
αυτων που τα μαλια ασπριδαν και ασπριζουν μεθα οτους τεδερειεσ τοιχουσ
του σχολειου, δε μια ευγενικη προδαιεια των να μεταλαμπαδευθουν οτσε
ψυχες μας το αγνο φουγτης πραγματικης γνωσης.
Γιαυτο αιωνιοσ ειναι ο σεβαθμοσ μας και απεραντη η ευγνωμοσυνη μας δε
δασ ω πιδοι λειτουργοι του ναου της Αθηναις, ω ακουραβτοι θεραποντες οτε
βωμο της ιδεας. Αν δε αυτη τη στιγη η γλωσσαδυναται να τονισει
δε σας ευχαριστηρουσ υμνουσ και μεγαλοδωμουσ και ανες οτσε ποιο ψηλεσ
νοτες που μπορει να τονισει ο ανθρωπινοσ νοουσ, ομωσ η ψυχη του καθενος

Ευφραση